

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἡπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὰς 75. Ἐξέμνητος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιόποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἀπριλίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 21

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Παρευθὺς ἄνοιξ' ἓνα παραθυράκι καὶ φάνηκε τὸ κεφάλι ἑνὸς νέου.

— Ὁ μηχανικός καὶ τὰ παιδιὰ ; ρώτησε.

— Ναί.

— Καὶ τὸ κουτί μὲ τὸ μηχανάκι ;

— Ἐδῶ εἶναι κι' αὐτό, ἀπάντησε ὁ Σμιλλυ, δείχνοντας τὸ κουτί πού τὸ κουβαλοῦσαν δυὸ λευκοὶ ἄνθρωποι.

Κλειδιὰ ἀκούστηκαν νὰ τρίβουν καὶ ἡ βαρεῖα πόρτα ἄνοιξε. Ὁ Σμιλλυ ἔβαλε τὸ μηχανικὸ καὶ τὰ παιδιὰ νὰ περάσουν μπρὸς ἀπ' αὐτόν.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε μ' ἓνα βαρὺ κρότο. Ὁ μηχανικός, κρατώντας τὴν κόρη του ἀπὸ τὸ χέρι καίταζε γύρω του μὲ θαυμασμό :

Βρισκόνταν σ' ἓνα μεγάλο χῶλ, μὲ ἀμερικανικὴ ἐπίπλωση, ἐντελῶς μοντέρνα. Τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ μωσαϊκὰ καὶ σκεπασμένο μὲ πολυτελέστατα χαλιά.

Ἐνας νέος ὡς εἰκοσιπέντε χρόνων παρουσιάστηκε μπροστά τους, ὑποκλίθηκε κι' αὐτοσυστήθηκε :

— Μάστωρ Ντούγκλας, ἰδιαιτέρως γραμματέας τοῦ ἀρχηγοῦ.

Τὸ μυστήριον ἐξακολούθησε. Ἡ αἰώνια αὐτὴ λέξις «ἀρχηγός» ἐρέθισε ἐπιτέλους τὸ μηχανικὸ καὶ τὸν ἔκανε νὰ φωνάξει :

— Ἀρχηγός ! Μὰ ἐπιτέλους, ἀρχηγός ποιοῦ ;

— Ἀρχηγός δικός μου, δικός σας κι' ὅλων μας ! ἀποκρίθηκε σοβαρὰ ὁ γραμματέας.

Κι' ἐξακολούθησε, δίχως νὰ δώσει προσοχὴ στὸν ἐρεθισμὸ τοῦ κ. Καρινύ :

— Ἐχω διαταγὴ νὰ σὰς περιποιηθῶ μὲ τὸ παραπάνω, νὰ μὴ σὰς λείψει τίποτα !

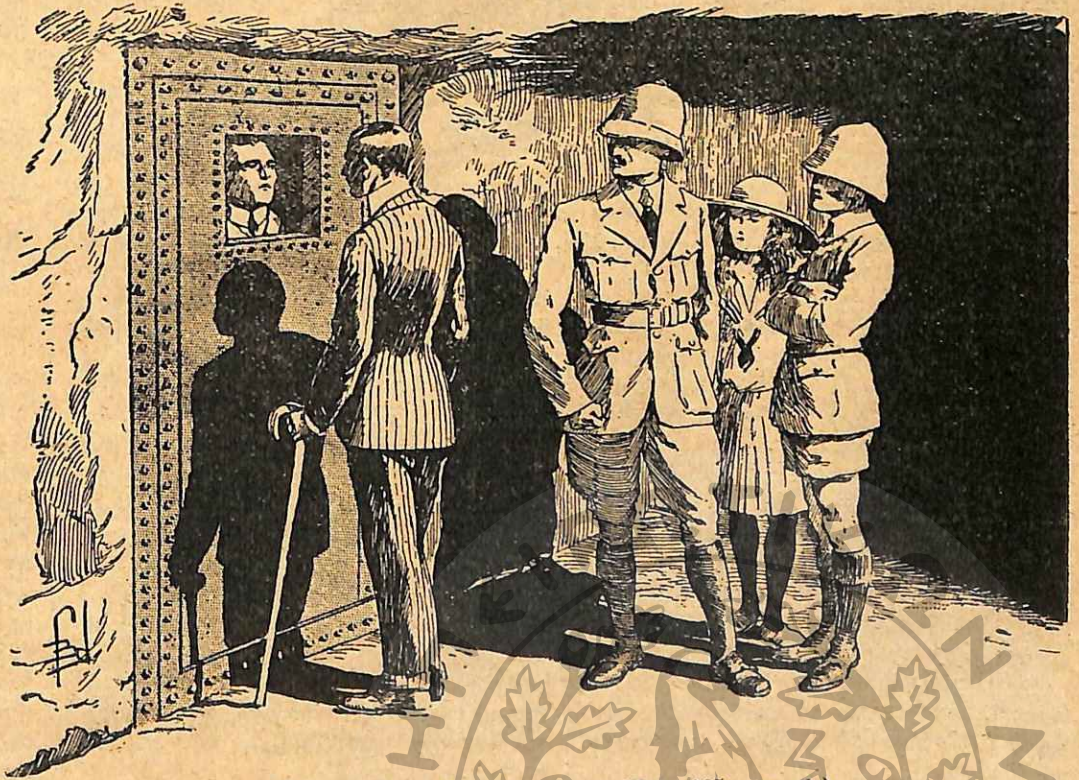
— Ὡστε σκοπεύουν νὰ μᾶς κρατήσουν

πολὺ ἐδῶ μέσα ; ρώτησε ὁ μηχανικός. — Δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ σὰς πληροφορήσω. Ἀλλ' ἂν θέλετε, ἐλάτε νὰ σὰς ὁδηγήσω στὰ δωμάτιά σας.

Ἀνέδθηκαν μιὰ σκάλα καὶ τοῦ ἔδειξε ἓνα θαυμάσιον δωμάτιον πού εἶχε καὶ δωμάτιον τουαλέττας.

— Βρίσκεστε στὸ σπίτι σας, τοῦ εἶπε. Ἡ δεσποινὶς Λούση, ἡ κόρη σας, θὰ μένει στὸ διπλανά. Θάχει στήν

μναστήριον γιὰ τὰ παιδιὰ. Θὰ τρῶτε ἐδῶ. Ὅταν χρειάζεστε τίποτα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χτυπάτε σ' αὐτὸ τὸ γκλόγκ (1) κι' εὐθὺς θάχετε ὑπηρετές στὴ διάθεσή σας. Μὰ μὴ τοὺς μιλήσετε ποτέ, γιατί θὰ χάσετε τὸν κόπο σας. Τέλος σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τραπέζακι, ὑπάρχει ἓνα τηλέφωνον πού συγκοινωνεῖ μὲ τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖόν μου. Μὴ διστάσετε νὰ μὲ φωνάξετε, ὅποτε θε-

« Φάνηκε τὸ κεφάλι ἑνὸς νέου. » (Σελ. 165, στ. α'.)

ὑπηρεσία της μιὰ καμαριέρα. Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος θὰ μένει στὸ τελευταῖον δωμάτιον τοῦ δευτέρου διαδρόμου.

Οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι εἶδαν μ' ἐκπληξή τους ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἐκεῖνος τοῦς ἤξερε πολὺ καλά.

— Κύριε Καρινύ, ἐξακολούθησε, ἔχετε στὴ διάθεσή σας μιὰ ἀρκετὰ πλούσια βιβλιοθήκη καὶ ἐφημερίδες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Ὑπάρχει μπιλιάρδο, πιάνο καὶ στήν αὐλὴ ἓνα γυ-

λῆσετε. Θὰ εἶμαι πάντα ὀλοπρόθυμος ! Κι' ὁ Μάστωρ Ντούγκλας χαιρέτησε μὲ χάρη τοὺς ξένους του κι' ἔκανε νὰ φύγει, ὅταν ὁ Φραγκίσκος τὸν σταμάτησε.

— Κύριε, κύριε, εἶπε, ἤθελα νὰ σὰς ρωτήσω κατι τί.

— Ὅριστε, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ

(1) Ἐνας δίσκος πού τὸν χτυποῦν μὲ μιὰ μπαγκέτα καὶ παράγει ἤχους δυνατοὺς καὶ μεταλλικοὺς. Ὀργανο ἀνατολίτικο.

γραμματέας, χαμογελώντας με καλοσύνη.

— Είδα πού έφερναν ένα κουτί με ένα μηχανήμα πού άνήκει σ' έμένα και στόν κ. Καρινύ... Ήθελα νά μάθω, τί θά τó κάνουν αυτό τó κουτί;

— Ο γραμματέας δίστασε ν' απαντήσει σ' αυτή τήν έρώτηση.

— Τó κουτί αυτό, απάντησε επιτέλους, θά τó βάλουν μαζί με τ' άλλα πράγματά σας στό δωμάτιο τού κ. Καρινύ.

— Και δέ θά τó πειράζει κανένας;

— Για τήν ώρα, όχι!

Τώρα ó γραμματέας, κρίνοντας ότι είχε πεί περισσότερο απ' όσα έπρεπε, υποκλίθηκε άλλη μιά φορά και χάθηκε από μιά πόρτα άόρατη, κρυμμένη πίσω από τήν ταπεσάρια τού τóχου.

Όταν έμειναν μόνοι, όί τρεις φυλακισμένοι κοιτάχτηκαν.

— Πολύ, πάρα πολύ περίεργα πράγματα αυτά πού μάς συμβαίνουν! είπε πρώτος ó Φραγκίσκος.

— Ναί, απάντησε ó μηχανικός, « — Πάμε νά κάμουμε μιά βόλτα στό πάρκο ».

(Σελ. 166, στ. α'.

Ξέρεί για ποιό λόγο και πόσον καιρό. — Είμαστε φυλακισμένοι, είπε τó παιδί με κάπως εύθυμο τόνο, μιά πρέπει νά όμολογήσουμε ότι ή φυλάκή μας είναι έξαίσια κι' όί άνθρωποι της πολύ εύγενικόι.

Κι' έδειξε τó χών με τά πλούσια και φανταχτερά έπιπλα.

Ο μηχανικός έκρινε περιττό ν' άνησυχήσει τά δυό παιδιά. Κούνησε μονάχα τó κεφάλι, δίχως ν' απαντήσει. Όσο για τó Φραγκίσκο, πήρε τή Λούση από τó χέρι και πρότεινε:

— Πάμε νά κάμουμε μιά βόλτα στό πάρκο, άφού μάς τó επιτρέπουν, κι' άφού υπάρχουν τόσα ώραία πράγματα νά ιδούμε...

Κι' ύστερα, με άπόλυτη σοδαρότητα, πρόσθεσε, μιλώντας στό μηχανικό:

— Άγαπητέ μου συνέταιρε, άφού μάς επιτρέπουν νά παραγγείλουμε ό,τι θέλουμε για τó φαγητό μας, έγώ λέω νά παραγγείλουμε τηγανίτες με μπανάνες. Τής Λούσης της άρέσουν πολύ, και μένα τó ίδιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο άσκητός.

Ποιά είναι άρχαί ή μυστηριώδης δύναμη τού ανθρώπου αυτού πού, κρυμμένος μέσα σέ μιά μυστική κατοικία,

επιβάλλει τή θέλησή του σ' ένα δάκερο στράτευμα από ύπηρέτες, στρατιώτες κι' ύπαλλήλους κάθε λογής και κάθε ένθνικότητας;

Γιά νά δεδαιωθεί κανείς για τή δύναμη αυτή, δέν έχει παρά νά παρατηρήσει τή γεμάτη φόβο και σεβασμό στάση των ένθρικών πού περιμένουν στην είσοδο των ιδιαιτέρων διαμερισμάτων, νά έλθει ó άρχηγός. Είναι καμιά δεκαπενταριά από τούς λευκοφορεμένους στρατιώτες πού συναντήσαμε χτές, τήν ώρα πού συνέλαβαν τούς φίλους μας. Στά πρόσωπά τους θά μπορούσε κανείς νά ντακαλύψει χαρακτηριστικά απ' όλες τίς φυλές τού κόσμου. Άλλος έχει τó πλατύ πρόσωπο, τά ζαρωμένα μάτια και τó κίτρινο δέρμα των Κινέζων ή των Άναμιτών. Άλλος τó σκούρο χρώμα και τά σγουρά μαλλιά των Άφρικανών. Άλλοι τέλος δείχνουν ότι άνήκουν σ' εύρωπαίκες φυλές. Υπάρχουν λιγνοί Ίσπανοί, ροδοκόκκινοι κι' έρωμαλέοι Έγγλέζοι, μεγαλόσωμοι Γερμανοί, Ίταλοι φοδισμένοι. Οί άνθρωποι, πού αποτελούσαν ένα διεγματολόγιο απ' όλα τά ένθη, μιλούσαν μιά γλώσσα πού ήταν δύσκολο γά τήν άναγνώρισει κανείς και πού φαινόταν καμωμένη από λέξεις όλων των γλωσσών και άποτελούσε ένα είδος έσπεραντο. Η γλώσσα αυτή τούς έφτανε για νά μεταδιδάξουν ó ένας στόν άλλον τίς ιδέες τους και τίς διαταχές.

Πάνω από τó κατώτερο αυτό προσωπικό, ύπήρχαν διοικητές, άρχηγοί, ύπάλληλοι άνώτεροι. Αυτοί δέν φορούσαν τή λευκή στολή. Δυό φορούσαν Άναμιτικά, άλλος φορούσε στολή έγγλέζικη ή άμερικανική κι' ó τέταρτος ένα κομψότατο ταξιδιωτικό κοστούμι τελευταίας μόδας.

Όλοι τους όμως, στρατιώτες και άρχηγοί, ήλικιωμένοι και νέοι, είχαν τά μάτια τους καρφωμένα στην πόρτα τού άρχηγού, σαν τούς πιστούς πού προσέχουν στό ιερό μιάς εκκλησίας. Και μέσα στίς κουδέντες τους ξεχώριζε κανείς τήν επιθυμία τους νά ίκανοποιήσουν τόν φοδερό αυτόν άρχηγό τους.

Έκφονικά, έγινε βαθεία σιωπή. Οί άνθρωποι πού περίμεναν, άκουσαν τόν γνώριμο ήχο ένός κλειδιού πού γύριζε στην σιδερένια πόρτα.

(Άκολουθεί). ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΙΑΓΙΑ ΜΑΣ

Στό νεκρικό της θάλαμο, βαριά ή γιαγιά κοιμήθη...

Και δέ μάς έχει τó στερόν, τελειώσει παραμύθι.

Ποτέ μας δέ θά μάθουμε κείνον πού θά ξυπνίσει τήν όμορφη πριγκίπισσα, πού όί μάγοι έχουν κοιμίσει!

Δυό δολέυκτες φωτίζουνε λαμπάδες τή μορφή της' τόσο γλωμή τή δείχνουνε, πού δέν μπορεί μαζί της κανένα πιά από τά παιδιά νά μείνει, νά λυπάται τήν άμοιρη τού τή γιαγιά πού αιώνια θά κοιμάται...

Μονάχη όλοι τήν άφισαν στό θάλαμο κλεισμένη. Κι' όταν ή νύχτα, σκοτεινή, παντού θάνα άπλωμένη, θάρρουν των παραμυθιών όί μάγοι, όί βασιλιάδες και θά καθίσουν σιωπηλοί τριγύρω στίς λαμπάδες.

Ός τήν αύγή θά μείνουνε μαζί της, συντροφιά της, Και της γιαγιάς μας ή ψυχή, στήν τόσην όμορφιά της, θά νιώσει όλα τά θαυμαστά, τά ώραία πού άνιστορούσε, όταν καλή, γλυκόλογη, άνάμεσα μας ζούσε.

Στό νεκρικό της θάλαμο, βαρεία ή γιαγιά κοιμήθη. Κουράστηκε πιά ή καρδιά στά γερασμένα στήθη. Τά παραμύθια τέλειωσαν, δέν είχε νά μάς πεί άλλο. Για τó ταξίδι πέταξε ή ψυχή της, τó μεγάλο...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

Ένα σπουργιτάκι κι' ένα χελιδόνι είχαν μεγάλη φιλία. Τό χελιδόνάκι ήταν από σού. Είχε πάντα σοδαρό ύφος και φορούσε ώραία μαύρα ρούχα και άσπρο κολλαριστό πουκάμισο. Μ' όλα ταύτα πήγαινε πάντα μαζί με τó σπουργιτί και, όταν δέν κυνηγούσαν κουνούπια ή μύγες στόν άέρα, καθόταν και τού έλεγε για τίς διάφορες χώρες πού είχε γυρίσει. Τού μίλαγε για τούς μακρινούς εκείνους τόπους πού ό ήλιος λάμπει τó ίδιο τόν χειμώνα καθώς και τó καλοκαίρι, και πού δέν πέφτει ποτέ χιόνι ούτε κάνει κρύο. Τού μίλαγε για τίς θεώρατες φοινικίες και για τά άλλα παράξενα δέντρα πού μένουν πάντα πράσινα. Τού μίλαγε για τά πλατιά ποτάμια με τó ήσυχο πρασινωπό νερό και για τούς μαύρους άνθρώπους με τά φανταχτερά χρωματιστά ρούχα πού ζούν εκεί πέρα.

Και τó σπουργιτάκι τ' άκούγε όλα αυτά με άνοιχτό στόμα, και προσπαθούσε ν' άναπαραστήση στό μυαλό του όσα τού έλεγε ό φίλος του, και τόν παρκαλούσε διαρκώς νά τού λέη κι'

άλλα. Μιά μέρα όμως, εκεί πού μιλούσαν, φύσηξε ένα ψυχρό τσουχτερό άεράκι και στόν ούρανό φάνηκαν τά πρώτα σύννεφα. Και τότε είπε τó χελιδόνι στό σπουργιτί:

— Άκουσε, έγώ πρέπει νά φύγω. θά πάω μαζί με τ' άλλα χελιδόνια στους μακρινούς εκείνους τόπους πού σου έλεγα. Έλα και σύ.

— Άχ, όχι, έκανε τó σπουργιτάκι. Έδώ γεννήθηκα, εδώ άναστήθηκα, εδώ θά πεθάνω. Καλύτερα νά μείνης κι' έσύ εδώ. Ξέρεις, δέν κάνει και τόσο κρύο. Κι' έπειτα έχουμε κι' ώραίες λιακάδες τόν χειμώνα.

Τό χελιδόνι κούνησε τó κεφάλι του.

— Αυτό δέν γίνεται, είπε. Πρέπει νά φύγω. Άλλά μιά και θά μείνης έσύ εδώ, κράτησε τή φωλιά μου. θά προσέχης όσο θά λείπω μήν τή χαλάση κανείς και θά καθεσαι μέσα όταν βρέχει και χιονίζει.

Έτσι κι' έγινε.

Ήταν μιά τόσο ώραία φθινοπωρινή ήμέρα όταν έφυγαν τά χελιδόνια, ώστε έλεγε κανείς ότι ήταν κατακαλόκαιρο. Τά χελιδόνια όμως πέταγαν πέρα-δωθε και προετοιμάζαν τήν άναχώρησή τους. Στό τέλος μαζεύτηκαν όλα και ξεκίνησαν. Τό χελιδονάκι έμεινε τελευταίο με τó φίλο του.

— Άκουσε, έλεγε στό σπουργιτί. Νά έρχεσαι συχνά σ' αυτό εδώ τó δέντρο. Κι' όταν δεις κι' ό ούρανό είναι γαλάζιος και τά λειβάδια είναι πράσινα και τó δέντρο πετάει καινούργιους βλαστούς, τότε πάει νά πη ήρθε ή άνοιξη. Και μαζί με τήν άνοιξη, θάρρω κι' έγώ.

— Στό καλό, στό καλό! είπε τó σπουργιτάκι. Έννοια σου! θά τά κάνω όλα αυτά πού μου λές, αλλά κοιτάξε νά μήν άργήσης.

Και τó χελιδόνι έφυγε μαζί με τ' άλλα και τó σπουργιτάκι έμεινε και τά κοιτάξε, ώσπου δέν διέκρινε πιά παρά μιά μικρή μαύρη γραμμή στόν έρίζοντα. Και τότε τó σπουργιτάκι πήγε στην χελιδονοφωλιά κι' έμεινε κεί.

Κάθε πρωί πού ξυπνούσε, πέταγε άπέναντι και κοιτάξε με προσοχή μήπως ή φωλιά είχε χαλάσει πουθενά. Κι' όποτε ήταν λιακάδα, πήγαινε στό δέντρο πού τού είχε πεί ό φίλος του και κοιτάξε μήπως ήρθε ή άνοιξη. Άλλά τó δέντρο έμεινε ξερό, και τά λειβάδια ήσαν γεμάτα νερά και λάσπες, και ό άέρας φυσούσε κρύος και δυνατός. Και τó σπουργιτάκι γύριζε με βαρεία καρδιά στην φωλιά του κι' όποτε έκανε κρύο, χωνόταν μέσα βυθιά και σκέπαζε τó κεφαλάκι του με τά φτερά του και συλλογιζόταν τούς μακρινούς τόπους πού τού μιλούσε ό φίλος του, τά μεγάλα δένδρα και τά πράσινα ποτάμια. Κι' όνειρευόταν τήν άνοιξη...

Και μιά μέρα ή άνοιξη ήρθε. Όταν τó πρωί τó σπουργιτάκι πέταξε στην σκοπιά του, τά λειβάδια ήσαν καταπράσινα, και τó δέντρο είχε βγάλει καινούργιους βλαστούς, κι' από τó χώμα έδγα:νε μιά δυνατή γλυκειά μυρουδιά, σαν νά ξανάσαινε ή γή απ' τήν βρυχειμωνιά πού τήν πλάκωνε μήνες.

Και μαζί με τήν άνοιξη, ήρθαν και τά χελιδόνια. Και τó σπουργιτάκι πήγε απ' τó πρωί νά τά προύπαντήσει κι' όταν ήρθαν, έψαξε νά βρή τó φίλο του μέσα στα πρώτα. Άλλά δέν ήταν μαζί τους. Και δέν ήταν ούτε με τά τελευταία. Και τó σπουργιτάκι άφησε και πέρασαν όλα και περίμενε ακόμα. Και όταν κουράστηκε πιά νά περιμένη, πήγε και ρώτησε τά χελιδόνια της γειτονιάς πού είχαν άρχίσει κι' όλας νά διορθώνουν τίς φωλιές τους:

— Μήπως είδατε τó φίλο μου, τó μικρό μου χελιδονάκι;

— Άχ ναί, είπε ένα χελιδόνι. Έ-

πесе, ξέρεις, και πνίγηκε στην θάλασσα, τó φθινόπωρο όταν φεύγαμε.

— Καλέ όχι, είπε ένα άλλο. Τώρα πού γυρίζαμε, τó άρπαξε και τó έφαγε ένα όρνιο.

— Τουίτ, έκανε ειρωνικά ένα τρίτο, πού κουβαλούσε ένα άχυρο στην φωλιά του. Ζή, ζή, αλλά σέ ξεχάσει. Έμεινε κεί κάτω κι' έπιασε φίλο έναν κροκόδειλο.

Τό σπουργιτάκι όμως δέν τά πίστευε αυτά και περίμενε πάντα τó φίλο του. Κάθε πρωί πετούσε στό δέντρο και κοιτάζε μακριά μήπως τόν διακρίνει νάρχεται. Και καθόταν ώσπου ό ήλιος έγερνε πίσω απ' τó βουνό και τά σύννεφα γινόντουσαν πρώτα χρυσά κι' ύστερα τριανταφυλλιά κι' ύστερα μενεξεδένια. Και τότε γύριζε πίσω με βαριά φτερά και σκυφτό κεφάλι. Και περίμενε πάντα τó χελιδόνι, πού δέν ξαναγύρισε πιά ποτέ...

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

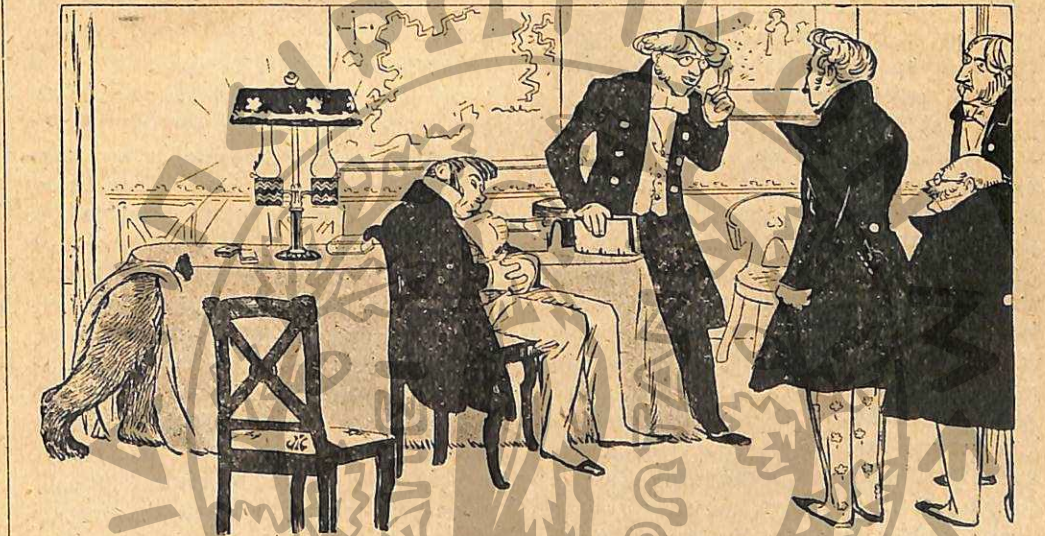
Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Κ'.

Η διήγηση προχωρούσε. Όλοι ήταν κοεμασμένοι απ' τά χείλη τού κ. Μπαμπούμα, έκτός από τόν κ. Κινίνη, τόν φαρμακοποιό, πού καθόταν κοντά στό τραπέζι κι' είχε άποκοιμηθεί.

Άξαφνα, παραιρείται σιγά-σιγά ό μπερντές της πόρτας και μπαίνει στό σαλόνι ό σιόρ-Πίπης ό Χρυσοσπάθης. Είναι ακόμα με τάρκουδίστικα και θέλει νά τρομάξη λίγο τούς φίλους του. Άλλά εκείνη τή στιγμή, κανένας δέν προσέχει στην πόρτα. Κι' άκούγοντας νά μιλούν γι' άρκούδες, ό σιόρ-Πίπης

άλλάζει άμέσως σχέδιο: Άντί νά παρουσιαστεί, σκύβει και χώνεται γρήγορα κάτω απ' τó τραπέζι, χωρίς νά τόν ιδή κανένας. Από κεί, με μεγάλη προσοχή, παρακολουθεί τήν όμιλία.

— Υπάρχουν διάφορων ειδών άρκούδες, λέει τώρα ό κ. Γραμματικός, ό σοφός συνταξιούχος καθηγητής. Η Άράπα, κατά τή γνώμη μου, δέν ανήκει ούτε στίς κοινές άρκούδες των βουνών μας που μερώνονται εύκολα, ούτε στίς πιο επικίνδυνες μαύρες, άσπρες και καστανές άρκούδες της Ρωσίας και της Νορβηγίας. Είναι από τίς άλλες, τίς φοβερές και τρομερές εκείνες της Νοτιαμερικής...

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΖΩΟΛΟΓΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΝΑ Ίπποδρόμιο με λίγα άλλα και με κάμποσους άκροδάτες, έγκταστάθηκε στην όδον Σταδίου, εκεί που ήταν άλλοτε οι Βασιλικοί Σταυλοί. Έχει και κάμποσα θηρία, — τίγρεις, λεοντάρια, ελέφαντες, — που αυτά βέβαια αποτελούν τη μεγαλύτερη του έλξη. Κόσμος πολλός ακριδοπληρώνει για να τα βλέπει. και μάλιστα ή συρροή αύξησε από την ήμέρα που κατασυνγίνησε και κατατρόμαξε τους θεατές ένα αίματηρό έπεισόδιο: Μιά τίγρις λίγο έλειψε να σπαράξει το δαμαστή της που τον πλήγωσε. Κι' ο κόσμος πηγαίνει τώρα με την έλπίδα να ξαναγίνει κανένα τέτοιο και να διασκεδάση!

Εγώ δεν πήγα, ούτε θα πάω ποτέ. Να σάς πω την αλήθεια, καμιά όρεξη δεν έχω να παρασταθώ στο σπαραγμένο δαμαστή από μια τίγρι ή μια λέαινα. Άς μου λείπη αυτή ή άγρια, ή απάνθρωπη διασκέδαση! Απορώ μάλιστα μ' εκείνους που περπαίνουν με τόση εύχαρίστηση και τήτοιια έλπίδα. Κι' ακόμα περισσότερο άπορώ με την πολιτεία, που ενώ απαγορεύει τάνηθικα θεάματα, επιτρέπει αυτό το άνηθικότατο και βαρβαρότατο! Γιατί κι' όταν δεν συμβαίνουν αίματηρά έπεισόδια, τί νομίζετε πως βλέπει ο κόσμος σ' ένα τέτοιο Ίπποδρόμιο; Τά φριχτά βασανιστήρια που υποφέρουν μερικά δυστυχισμένα ζώα από μερικούς σκληρότατους ανθρώπους. Κι' αν δεν τα βλέπει όλα, τα φαντάζεται απ' όσα βλέπει.

Τά θηρία εκείνα, τα φυλακισμένα σ' ένα κλουδί, για να κάνουν τα παιχνίδια τους μπροστά στον κόσμο, τρώνε ξύλο άλύπητο. Οι γενναίοι δαμαστές τα χτυπούν μέχρι λιποθυμίας με ξύλα, με σίδερα, τα τρυπούν με λόγχες ή τα καίνε με πυρμαίνα καρφιά. Κι' όταν δεν τους προξενούν πόνο, τους προξενούν φόβο: με άστραπές ήλεκτρικών προβολέων στα μάτια, με κρότους μεγάλων τενεκέδων, με άσφαιρες πιστολιές, με κροταλισματα, σφυρίγματα και καθεζής. Ωστε τα κακόμοιρα εκείνα ζούν μέσα σ' έναν πόνο και μέσα σ' έναν τρόμο. Άλλά λιγότερο τάχα από τα θηρία είναι άξιολύπητοι οι άνθρωποι που τα δαμάζουν και τα γυμνάζουν; Μήπως κι' αυτοί, για να βγάδουν το φωμί τους, δεν ζούν μέσα σ' έναν τρόμο, σέ μια άγωνία; μήπως από στιγμή σέ στιγμή δεν κινδυνεύουν να βρουν τον οϊκρότερο θάνατο κάτω απ' τα φοβερά εκείνα δόντια και νύχια;

Ά, όχι! ένα τέτοιο Ίπποδρόμιο δεν είναι θέαμα για πολιτισμένους ανθρώ-

πους. Και για κανένα λόγο δεν έπρεπε να το επιτρέπουν. Μόνο σ' ένα Θηριοτροφέο, σ' ένα Ζωολογικό Κήπο μπορεί να βλέπει κανείς θηρία, άγρια ή περιέργα ζώα, — να τα βλέπει και να τα χαίρεται. Γιατί εκεί δεν τα βασανίζουν, παρά τα περιποιούνται. Δεν τα βάζουν να κάνουν «παιχνίδια», παρά τρέφουν να ζούν, για να τα μελετούν και να τα περιεργάζονται. Μόνο την ελευθερία τους στερούνται, κι' αυτή ως ένα βαθμό. Όλα τάλλα όμως τα έχουν. Όσα μάλιστα γεννιούνται μέσα στο Θηριοτροφέο, στον Κήπο, μπορούμε να πούμε πως είναι κι' ευτυχισμένα. Την ελευθερία που στερούνται, δεν την έγνωρισαν ποτέ. Κι' έχουν τη ζωή τους έξασφαλισμένη περισσότερο παρά αν ζούσαν ελεύθερα στο δάσος, όπου θα έκινδύνευαν να φαγωθούν από ένα δυνατότερο πεινασμένο θηρίο ή να σκοτωθούν από κυνηγό για τη γούνα τους... Τρώνε, κοιμούνται, παίζουν όσο θέλουν. Κι' ή θερμοκρασία ακόμα είν' εκείνη που τους άρέσει: στον Κήπο, με χίλια τεχνικά μέσα, όταν κρυώνουν, τα ζεσταίνουν. όταν ζεσταίνονται, τα δροσί- ζουν.

Έτσι το έννοώ. Να βλέπει κανείς εκεί μέσα ένα λιοντάρι, μια τίγρι, έναν πάνθηρα, έναν ελέφαντα, είναι κάτι ώραίο. Άκόμα βέβαια ωραιότερο θάταν να τάβλεπε κανείς στο φυσικό. — στο δάσος, στο δρυμό, στη ζούγκλα. Άλλά επειδή αυτό δεν είναι τόσο εύκολο για όλους, οι άνθρωποι επινόησαν τους Ζωολογικούς Κήπους, — ιδρύματα πραγματικώς χρήσιμα, άνγκυαία, άπαραίτητα.

Μιά φορά, είχαμε κι' έμεις ένα Ζωολογικό Κήπο. Ήταν στο Δέλτα του Φαλήρου κι' είχε μέσα του κόσμο τά ζώα και τά θηρία. Και τετράποδα, και πτηνά, κι' έρπετά, κι' υδρόβια, ό,τι θέλατε. Άλλά τον αφήσαμε να ρημάξη. Γιατί δεν ξέραμε, δεν άναγνωρίζαμε ακόμα τη χρησιμότητά του, την αξία του, και προφασίζόμαστε πως δεν είχαμε τά μέσα να τον διατηρήσουμε. «Όχι άδερφέ, έλεγαν οι πολιτικοί μας εκείνο τον καιρό, έμεις δεν έχουμε να τρέφουμε τους ανθρώπους μας, και θα τρέφουμε λιοντάρια;» Κι' όμως χιλιάδες χιλιάδων, από το δημόσιο θησαυρό, έξοδεύονταν για πράγματα άσκοπα κι' άνάξια. Μόνο για τον Κήπο του Φαλήρου, που μπορούσε να τον σήμερα ένας από τους ωραιότερους της Εύρώπης, δεν περίσσευε πεντάρα... Η αλήθεια είναι πως έξαρχής έκαμαν το λάθος να τον ιδρύσουν σ' ένα ξερό άκρο- γιάλι, χωρίς πρασινάδα, χωρίς νερό. Δεν ήταν το καταλληλότερο μέρος για Κήπο.

Έτσι ή άλλοιώς, όλα εκείνα τα θαυμάσια, τα σπάνια ζώα, έφόφησαν το

ένα μετά το άλλο. Κι' ενώ δεν έχουμε πιά ένα Ζωολογικό Κήπο, — ήμερο, άγαθό, ώραίο και χρήσιμο ίδρυμα πολιτισμού, — άποκτήσαμε το άγριο, το βαρβαρό, το άπαίσιο αυτό Ίπποδρόμιο με τά δυστυχισμένα θηρία που τά βασανίζουν απάνθρωπα για να μάς διασκεδά- ζουν, και με τους δυστυχισμένους δαμαστές που τρέχουν καθεμέρα τον κίνδυνο να σπαραχθούν.

Σας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

— Συνεχεια από το προηγούμενο —

Πού να πάη; Να χωθή στα χωράφια, να περπατήσει σέ μονοπάτια; Θα έχανε το δρόμο του κι' είναι τόσο σκοτεινά!... Κλαίει, πέφτει κάτω γονατιστός, θέλει να πεθάνη εκεί... Ο κρότος ενός άμαξιού με δυο μεγάλα φανάρια που τον κοιτάζουν από μακριά σά δυο φωτεινά μάτια, του ξαναφέρνουν το χαμένο θάρρος. Σηκώνεται και φωνάζει:

— Κύριε!... Κύριε!...

Το άμάξι σταματά κι' από την κουλούρα που βγαίνει ένα κεφάλι με κασκέτο, που σκύβει να ιδή ποιός φωνάζει με τόσο φόβο και άγωνία.

— Άχ, κύριε! έξακολουθεί τρέμοντας ο Τζάκ. είμαι πολύ κουρασμένος. μου επιτρέπετε ν' άνεβώ λίγο σ' άμάξι σας;

Ο άντρας με το κασκέτο διστάζει να πικριθί. Άλλ' από το βάθος του άμαξιού μια γυναίκα φωνή λέει:

—Τό καίμενο το παιδί... Πές του να άνεβή!

—Πού πάς; ρωτά ο άντρας με το κασκέτο.

Ο Τζάκ συλλογιέται μια στιγμή. Πρέπει να πη που πάει; Κι' άπαντά στην τύχη: — Πάω στο Βιλνέβ!

— Καλά. Άνέβα.

Και να τος τώρα μέσα στόμάξι, σκεπασμένος με μια ζεστή ταξιδιωτική κουβέρτα, ανάμεσα ενός χοντρού κυρίου και μιας μεγάλωσης κυρίας, που κοιτάζουν με περιέργεια το μαθη- τουδι αυτό το περιμαζεμένο από το δρόμο. Πού πάει, Θέ μου, τέτοιαν ώρα, ολομόναχο;... Τού Τζάκ τούρχεται να τους πη όλη την αλήθεια. Τού φαίνονται τόσο καλοί άνθρωποι! Μά όχι! φοβάται πως κι' αυτοί ακόμη μπορεί να τον γυρίσουν στο Μορονόάλ. Και τους λέει ένα ψέμμα: Η μαμμά του άρρώστησε βαρεία στην έξοχή, σέ κάποιο φιλικό σπίτι... Τό έμαθε το βράδυ, άργά, και ξεκίνησε άμέσως να πάη πεζός, γιατί δεν είχε την ύπομνη να περιμένει το πρωινό τραίνο...

Η άγαθή κυρία πείθεται. Πείθεται κι' ο άνθρωπος με το κασκέτο... Μόνο, λένε, το παιδί δεν έκαμε πολύ φρόνιμα... Είναι τόσο κίνδυνοι στους έξοχικούς δρόμους τη νύχτα!... Έπειτα τον ρωτούν σέ ποιο μέρος του Βιλνέβ βρίσκεται το φιλικό σπίτι όπου είναι άρρωστη ή μαμμά του...

— Πέρα, πέρα! άποκρίνεται ο Τζάκ ζωηρά. Τό τελευταίο σπίτι δεξιά.

Τί καλά που είναι σκοτεινά και δεν βλέπουν το κοκκίνισμά του! Μόνο που ή άνάκριση δεν τελειώνει. Οι άγαθοί λκείνοι άνθρωποι είναι φύλαροι και περιέργοι. Τά λένε όλα και θέλουν να τά μαθαίνουν όλα. Έχουν μαγαζί στο Παρίσι, πουλούν τσάχες, ύφασματα λογής-λογής, και κάθε Σάββατο πηγαίνουν στην έξοχή, σ' ένα δικό τους σπίτι, να ξεκουράζονται και να νανασαίνουν. Μένουν όλη την Κυριακή και τη νύχτα γυρίζουν. Τό σπίτι τους βρίσκεται στο Σουαζού-σουζ' Ετιόλ...

—Είναι μακριά απ' τό Ετιόλ αυτό τό μέρος; ρωτά με συγκίνηση ο Τζάκ.

—Ό, δυο βήματα! άποκρίνεται ο άνθρωπος με το κασκέτο.

Τί κρίμα!

Άν δεν έλεγε το ψέμμα εκείνο, ο Τζάκ θα πήγαινε τώρα με τάμάξι ως το Σουαζού κι' από κει, με «δυο βήματα», θα βρισκόταν στην άγκαλιά της μαμμάς του! Τί καλά που θάταν! Καθισμένος, ξαπλωμένος, σκεπασμένος, ζεστός, κοντά στην κυρία εκείνη που κάθε τόσο τον ρωτούσε μήν κρυώνει και τον σκέπαζε, δίπλα στον κύριο που είχε άνοιξει μια μπουκάλα και κάθε τόσο τούδινε να πίνη λιγάκι, — τί, δεν ήξερε, — για να ζεσταίνεται κι' να ζωηρεύη... ώ, τί καλά που θάταν να άνανεέτι όλο τό ταξίδι!

Τούρχόταν να φωνάξη: «Ψέμματα σάς είπα!... Δεν έχω να κάνω με το Βιλνέβ!... Πάω μικρότερα, πάω εκεί που πάτε και σεις!...» Άλλά φοβήθηκε μή τυχόν δεν τον πιστέψουν τώρα ίσα-ίσα που θάλεγε την αλήθεια, και τον περιφρόνησουν. Όχι, προτιμούνσε κάθε τι από τη δυσπιστία και την περιφρόνηση των καλών αυτών ανθρώπων. Και σάπασε. Μόνο τη στιγμή που άκουσε τον κύριο να λέη πως έφτασαν στο Βιλνέβ, δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα λυγμό.

— Μήν κλαίς, παιδί μου, τού είπε ή κυρία. Η μαμμά σου μπορεί να μην είναι όσο άρρωστη φοβάσαι. Κι' άμα σέ ιδή, θα χαρή και θα γίνη καλά.

Στό τελευταίο σπίτι του Βιλνέβ τάμάξι σταμάτησε.

—Εδώ είναι... Ψιθύρισε ο Τζάκ.

Η κυρία τον φίλησε. ο κύριος τού έσφιξε το χέρι, βοηθώντας τον να κατεβή.

—Εσ' έφτασες, τού είπε, μα έμεις έ-

χουμε ακόμα τέσσερις λεύγες σωστές!... Ό, κι' αυτός είχε ακόμα τέσσερις λεύγες, αλλά με τά πόδια.

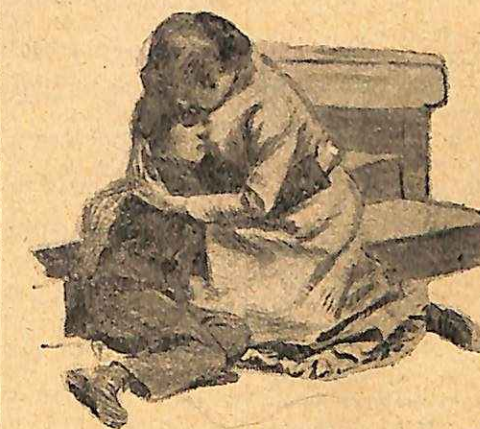
Ήταν φοβερό!

Έπλησίασε μια καγκελόπορτα και καμώθηκε πως θα χτυπήση.

— Καληνύχτα λοιπόν! τού φώναξαν οι φίλοι του.

Και τάμάξι έφυγε.

Είχε μπει δεξιά σ' ένα δρόμο με δέντρα. Τά φανάρια του έγραφαν ένα μεγάλο φωτεινό τόξο στο σκοτάδι του κάμπου. Και τού Τζάκ τού ήρθε μια ιδέα τρελή: Να φτάση το προστατευτικό εκείνο φως, να περπατή όλο μέσα σ' αυτό, να τό ακολουθή τρέχοντας. Κι' όρμησε ξοπίσω. Άλλά σέ λίγο είδε

« — Τζάκ!... παιδάκι μου!... »

πως τά πόδια του, από την άνάπαυση μέσ' σ' άμάξι, είχαν γίνει πιό αδύνατα, όπως και τά μάτια του, από τό φως, πιό τυφλά μέσ' στο σκοτάδι.

Αναγκάστηκε να σταματήσει. Κι' αφού δοκίμασε ακόμα μια φορά να τρέξη, έπεσε χάμω με κλάματα. ενώ τό καλό άμάξι έξακολουθούσε ήσυχα τό δρόμο του, χωρίς να φαντάζεται πως άφινε πίσω του μια τόσο μεγάλη οδύνη κι' άπελπισία...

Ο Τζάκ είναι τώρα ξαπλωμένος εκεί στην άκρη. Κάνει κρύο, τό χώμα είναι υγρό: Άδιάφορο, ή κούρασή του είναι δυνατότερη απ' όλα. Γύρο του αίσθάνεται την άπέραντη έκταση των κάμπων. Ο άνεμος, καθώς περνά απ' τά χόρτα, απ' τά φύλλα των δέντρων, με τόσοι ήχους, τον νανουρίζει. Και τό παιδί άποκοιμείται βαθιά.

Ένας φοβερός κρότος τον ξυπνά τρομαγμένο. Τί είναι πάει;... Άνοίγει τά μάτια και βλέπει μπροστά του ένα θηρίο!... Περνά σούρλιζοντας, σφυρίζοντας άγκομαχώντας. Τά μάτια του, πελώρια, φεγγόδοιοι και τό στόμα του βγάζει σπίνες... Είν' ένα τροίνο νυχτερινό... Περνά σαν άστραπή κι' ο Τζάκ δεν βλέπει παρά ένα μικρό πράσινο φως εκεί πέρα.

Τί ώρα να είναι;... Πού να βρίσκε-

ται;... Πόσην ώρα είχε κοιμηθεί!... Δεν ξέρει τίποτα! μα ο ύπνος αυτός τού έκαμε κακό. Ξύπνισε μούδιασμένος και φοβερά κακοδιάθετος. Είχε ιδεί στόνειρό του τό Μαντού!... Ήταν, λέει, στο νεκροταφείο, πλαγιασμένος κοντά του. Τόν άγγιξε κι' αίστάνθηκε φρίκη. Σηκώθηκε να φύγη. Ο Μαντού τον κυνήγησε. Άρχισε να τρέχη. Και τότε ξύπνησε. Μά τό χώμα όπου κοιμόταν είναι τόσο υγρό, που και στόν ξύπνο του νομίζει ακόμα πως είναι μέσα σ' έναν τάφο. Τού φαίνεται πως βλέπει ακόμα τό Μαντού δίπλα του. Και σηκώνεται πάλι να φύγη, ενώ ο Μαντού πάλι τον κυνηγά!...

Ο Τζάκ τρέχει, τρέχει... Πάνω απ' τό κεφάλι του, ένα καμπαναριό χτυπά δυνατά τις ώρες: Μιά!... δυό!... τρεις!... Να κι' άλλο χωριό μπροστά του, κι' άλλο ρολόι εκκλησιάζ. Χτυπά κι' αυτό: Μιά, δυό, τρεις, τέσσερις!... Τό κεφάλι του γυρίζει, τά πόδια του καίνε. Έξακολουθεί να τρέχη. Φοβάται να σταματήσει μήν ξαναϊδή τόνειρό του. Κάθε τόσο διασταυρώνεται με φορτωμένα κάρρα, κοιμισμένα, άργοκίνητα. Τό παιδί ρωτά ξεπνεωμένο:

— Είναι ακόμα μακριά τό Ετιόλ;

Τού άποκρίνονται μ' ένα μουγγριτό.

Τώρα όμως ξεμερώνει. Τά κοκόρια λαλούν και τά βατράχια κοάζουν στην όχη του ποταμού. Η ήμέρα φαίνεται σά να παραφυλάξη εκεί πίσω απ' την ομίχλη, άναποφάσιστη ακόμα τί δρόμο να πάρη. Τό παιδί τη μαντεύει και, μαζί με όλη τη φύση, αίσθάνεται κι' αυτό μια προσδοκία άγωνιώδη.

Άξαφνα, ίσια έμπρός του, προς τό μέρος τού Ετιόλ, εκεί όπου τού είχαν πει πως είναι ή μητέρα του, ο ούρανός άνοίγει, ξεσπάζει. Πρώτα είναι μια γραμμή λευκή, γλωμή, στην άκρη τού σκοταδιού, χωρίς καμιά ακόμα λάμψη. Μά ή γραμμή αυτή μεγαλώνει, ολοένα, κοκκινίζει, λάμπει, φεγγόδο- λει. Και κάτι λέει στην ψυχή τού παιδιού πως αλήθεια, εκεί-πέρα βρίσκεται ή μητέρα του, εκεί που τελειώνει τό σκοτάδι: κι' άρχίζει τό φως.

Η αυγή μοιάζει σαν ένα μεγάλο καθαρό μάτι, δακρύδεχτο, που κοιτάζει τό παιδί με συμπάθεια σά να τό προσκαλεί. «Έφτασα!» άποκρίθηκε μέσα τού ο Τζάκ. Ο δρόμος που άρχισε ν' άσπρίξη, δεν τον φοβίζει πιά. Έπειτα είναι ένας ωραίος δρόμος, ίσιος, καλοστρωμένος, με κομψά σπιτάκια και με άνθισμένους κήπους. Πολλά είναι βίλλες πλούσιες, μεγάλες, σωστά παλάτια.

('Ακολουθεί).

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 106]

Χαίρετε, ξέφωτες αὐγές, πού πάνω στὰ λουλούδια σμιχτά ἀλαφροπετούσανε τρελλὰ τὰ πεταλούδια.

Καὶ σεις, γαλήνια δειλινά, πού χάριζαν ἡ φύση σ' ὅλες τίς ἀδολες καρδιές χαράς γλυκὸ μεθύσι.

Χαίρετε, δόλοχρυσες νυχτιές, κατὰξανθὰ μου βροδιά, ἀστροφεγγιές παρήγορες στ' ἀμίλητα σκοτάδια.

Μπλάβρες, ἀβρὲς ἀρογυαλιές, κάμποι λουλουδιασμένοι, πέλαγα, δάση ἀσάλευτα, κόρφοι γαληνεμένοι.

Ρόδα πού πλημμυρίζατε στὴ γλαστὴ βροάντα γλυκὰ τὰ ἐνθεα μύρα σας, χαίρετε πιά γιὰ πάντα

Τώρα σιμὰ στὸ τζάκι μου, πού ἡ φωτιά ὅλο φουντώνει, ἀκούω στὶς στέγες τὸ βορρῶν τὸ βόγγο του ν' ἀπλώνει.

Καὶ ἡ ψυχὴ μου, ἀνέλπιστα, μὲ τὰ φτερά τοῦ ὄνειρου, γυρεύει τὴν καλοκαιριά μὲ τὰ γλαυκὰ τοῦ ἀπείρου.

Ὅπως ἡ κάθε μιὰ ψυχὴ, πιασμένη ἀπὸ τὴν λύπη, ἀνώφελα ποθεῖ παλιά χαρὰ τῆς πού τῆς λείπει.

**Ἀλκης Φλώριας*

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 99]

Ἡ βροχὴ ἔχει σχεδὸν πάψει. Ἀφοῦ ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ μόνοντος κρότος τῆς μᾶς εἶχε ἀτελείπει, τὸ βράδυ ἐσβυσε ἡσυχία. Ὅλη τὴν ἡμέρα κλεισμένη, ἀνοίγω τὸ παρὰ θυρὸν γιὰ νὰ ἀναπνεύσω. Ὁ οὐρανὸς τώρα εἶναι καθαρὸς· ἐπει- τα ἀπὸ τὴν τόσην τοῦ λύπη καὶ τὰ τόσα τὸν κλάμμα, ξανοίγεται καὶ χαμογελά, ἐνῶ τὰ δάκρυα τοῦ τρέχουν στὰ πόδια του. Ὁ γλόμπος τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρίχνει τὸ φῶς του στὴ σκαλονόδα, πού φαίνεται σὰν ἕνας καθρέφτης πού ἀπὸ πάνω του ρίχνει τὸ φῶς του ἕως ἡλίου κλεισμένους ἕνα γυάλινο κουτί. Τὸ νερὸ τρέχει ἀπὸ τὰ σκα- λιά κιθάρο στὴν ὁρμὴ του· δὲν ἔχει τίποτα πιά νὰ παρασύρει, ἀλ- λωστε κι' αὐτὴ ἵχει πάψει. Ἀφοῦ καθάρισε τὴ σάλα, ἀφοῦ πήρε ὅλα τὰ περιττά, τελειώνει τὴ δου- λειά του ἐκπλεονάζει τὴν ἡσυχία.

Κοιτάζω. Μπροστά μου μιὰ τρι- ανταφυλλία καταπράσινη. Τὸ χρώ- μα τῆς εἶναι βαθύ. Ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς καὶ στὰ κλαδιά τῆς, πεδοῦν μικρὲς σταλαγματιές πού παίζει ἀπὸ τὴν ὁμορφίαν μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Ἡ μιὰ πηδὰ καὶ βροῖται τὴν ἄλλη, ἐνῶ τὸ φῶς τίς περιλούει. Τί ὁμορφα! Φῶς, κα- θαριδὴ καὶ ὅλα λάμπουν. Τὰ φυλλαράκια σκύφτουν γιὰ νὰ πέ- σουν τὰ ὁμορφα διαμαντάκια πού

τὰ βαραίνουν καὶ τὰ ρίχνουν ἀπὸ- νο σὲ ἄλλα, καὶ αὐτὰ σὲ ἄλλα, ὅσο πού φτάνουν στὴ γῆ, στὸ κοινὸ χωνευτήριον. Εἶναι σὰ μιὰ ὁμορφὴ καὶ καθαρὴ σκέψη πού ξεφυτρώνει σὲνα κεφάλι, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἐκεῖ· τὸ χέρι καὶ ἡ πέννα ἐνεργοῦν καὶ τὸ χαρτί τὴν μεταβιβάζει σὲ ἄλλο κεφάλι, αὐτὸ σὲ ἄλλο καὶ οὕτω καθέτης, ὥς πού νὰ περῶσι καμπύσιος καιρὸς καὶ νὰ τὴν καταπιῇ κι' αὐτὴ τὸ κοινὸ χωνευτήριον, ἡ λήθη.

Στὸ πῶς μέρος τοῦ κήπου εἶ- ναι μιὰ ἀμυγδαλιά κάτασπρη· τὸ φῶς· δὲν φτάνει ὥς ἐκεῖ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φῶς· εἶναι ἄσπρη, φαντάζει, ἔχει φῶς δικὰ τῆς...

Κλειῶ τὸ παράθυρο, ξανακοιτά- ζω. Ὅλα θαμπά, μουντά... τί ἐπαθὰν; Ἐχάσα πὼς εἶχα βάλει κάτι μπροστὰ στὰ μάτια μου, πού δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἰδῶ ἦταν κάτι, ἂς ἦταν καὶ γυαλί...

**Μὴ δὲ Ἀσμονέει*

ΣΑΝ ΑΝΕΒΑΙΝΩ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 108]

Κάθε φορά πού μιὰ νοσταλγι- κὴ ἐπιθυμία μὲ σπρώχνει κατὰ τὴν Ἀκρόπολη, αἰσθάνομαι ῥίγη συγκινήσεως, λύπη γιὰ τὸ χαμένο μεγαλεῖο καὶ μαζὶ ἀγανάκτηση γιὰ τὴν ἱερδοσύλη καὶ τὴν ἀρπαγή.

Βλέποντας τὰ μισοσπασμένα μάρμαρα, τὸ ἀπογυμνωμένο ἀπὸ κάθε ὥρατο ἐμβλημα ἀέτωμα τοῦ Παρθενώνα, μὲ τὰ λείψανα ἐνὸς μόνο προσώπου, κι' αὐτοῦ τοῦ ἀνέφαλου, τίς οἰκνίες κατὰ γῆς περὶ φανερὸς ἄλλοτε κολώνες καὶ τὰ ὅλα ἐξὸς ποῦταν γραμμένο νὰ ὑποστηρίζουν σήμερα τὰ ἀρχαῖα λιμνὰ μάρμαρα, τὰ πελώρια ἐ- κείνα μάρμαρα πού μόνο γίγαν- τες σὰν τοὺς παλιούς προγόνους μας μπορεῖσαν νὰ στήσουν, δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω ἕνα κρυφὸ δάκρυ.

Ἀφίνοντας κατὰ μέρος τοὺς διαφόρους βάρβαρους καὶ πολιτι- σμένους-βάρβαρους, πού οἱ πρῶ- τοι μὲ τὴ δύναμη τῆς βίας κι' οἱ ἄλλοι μὲ τὰ λεπτὰ εὐγενεῖα χέ- ρια, ἀποσπάσανε καὶ μεταφέρανε στὰ πέδρα τῆς οἰκουμένης πολυ- τιμα κειμήλια ἀπ' τὴ διαθήκη τῶν ἀρχαίων, πετῶ μὲ τὰ γοργὰ φτερά τοῦ νοῦ στὴν ἐποχὴ τοῦ Ἱεροῦ Αἰῶνος· τοῦ Περικλῆ καὶ τῆς Ἀσπασίας.

Τὰ ὀνόματά τους, καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἀφάνων πού συντελέ- σαν στὸ κτισμὸ τῆς Ἀκρόπολης, θὰ μείνουν γιὰ πάντα στὴ μνή- μη κάθε ἑλληνικῆς καρδιάς.

Ἡ ἄδεια θέση τοῦ βάρδου τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς μὲ βυθί- ζει σὲ θλίβερὲς σκέψεις.

Φαντάζομαι τί ἐντύπωση θά- κανε στὸν κόσμο ἡ θεϊκὴ κορμο- στασιά τῆς, τὸ πανύψηλο ἀνά- στημά της.

Μὰ σήμερα δὲν σώζεται πιά παρὰ ἕνα βάθρο πέτρινο καὶ τί- ποτ' ἄλλο.

Ἀλλά, τί λέω; σώζεται ἡ ἐλπίς, ἡ ἀθάνατη τῆς Παλλάδος ἐλπίς! Ἐνα βάρος μου σπρίγγει πάντα τὰ στήθια σὰν ἀνεβαίνω στὴν Ἀκρόπολη.

**Νάρκισσος*

ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΟΥΛΑΣ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

[Ἀριθ. Ἀγκρ. 107]

Στάθηκε στὴν ὀχιά τὸ χωρι- [τόπουλο, — πού παίζοντας ξεχάστηκε κα- [ποια βαρύδα, — κι' ἔγειρε τὸ κεφάλι του τ' ὀλό- [ξανθο μεσ' στὰ νερὰ τῆς λίμνης τὰ βα- [θειά.

Καὶ σκύφτει καὶ κυττάει στὰ φύ- [κια ἀνάμεσα χίλιων λογίων πετράδια φωτεινὰ: — τ' ἀστέρια πού ἀπὸ πάνω κα- [θρεφτίζονταν στῆς ἔρημης λιμνοῦλας τὰ νερά...

«Μὴν εἶναι τὰ μαργαριτάρια πού [ἔπεσαν «τῆς νεραϊδοῦλας κείνης τῆς γλυ- [κειᾶς, «ἀπ' τὰ μαλλιά τῆς πᾶνου τὰ [χρυσόξανθα, — στὸ παραμῦθι κείνο τῆς γι- [αλιάς;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

«Μὴν εἶναι τάχα ἐδῶ πού ἦρθε [κι' ἔλαιγε, «ψάχνοντας νὰ τὰ βρῇ ἡ νεραϊ- [δοῦλα, «κι' ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα τῆς [ἔξεχέισε, «κι' ἀπ' τὸν καημὸ τῆς στοιχειώσ' [ἡ λιμνοῦλα;»

ἀγόρι, θὰ ντυθῶ σὰν Τοῦρκος! Ἐγὼ τὰ εἶχα χάσει. Ἐβλεπα μιὰ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ μιὰ τὴν ἀδελφή μου. Ἀξαφνα ὁμως ἐπε- βαίνει ἡ μαμιά:

— Τὸ φέσι δὲν θὰ τὸ φορέσω κανεῖς, λέει μὲ ἡσυχὴ φωνή. Θὰ τὸ δώσω στὸν τσαγκάρη νὰ τὸ κάνει παντόφλες.

Σὰν ψυχρολουσία μᾶς ἦλθαν τὰ λόγια αὐτὰ στὴν ἀρχὴ· μὲ ὕστερα χειροκροτήσαμε ἐνθουσια- σμένοι.

— Ναί, ναί, παντόφλες, παν- τόφλες! φώναξαν τὰ δελφάκια μου. — Καὶ στὴν Τουρκία παντόφλες θὰ τὰ κάνουν τὰ φέσια, ἀφοῦ στὴν ἐξῆς οἱ Τοῦρκοι θὰ φοροῦν κα- πέλλο, πρόσθεσα κι' ἐγώ.

**Κελαϊδίστερα*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν κ. Ἰακωβίδης, ἔ- ἔχοχος ζωγράφος καὶ γλύπτης, ἔχει δυο χαριτωμένους ἐγκονο- ῦλες: τὴν Ἀγλαΐα, πού χαϊδεύει καὶ τὴ λέει Ἀγλα, καὶ τὴ Φούλα.

Τῆς Ἀγλας ἐσάτως τῆς ἔκαμε τὴν προτομὴν ἡ τὸ ἀγαλμα. Ἡ μικρὴ Φούλα ὁμοῦ: τὸ λέει Ἀγλα- μα, χωρὶς λογοπαίγνιο, γιατί πραγματικῶς νομίζει πὼς ἐστὶ λέγεται κι' ἔχει σχέση μὲ τὸνομα Ἀγλα. Αὐτὸ μαρτυρεῖ καὶ τὸ πα- ράπονο πού ἔκαμε μιὰ μέρα στὸν κ. Ἰακωβίδην:

— Παππού, τοῦ εἶπε, πότε λοιπὸν θὰ μοῦ κάμῃς καὶ μὲνα τὸ φούλαμά μου; Ἐννοοῦσε τὴν προτομὴν τῆς: Ἡ προτομὴ τῆς Ἀγλας — Ἀγλα- μα! ἄρα ἡ προτομὴ τῆς Φούλας — φούλαμα!

**Ὁ Ἀνανίας*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

— Ὁ Τοτός! — Νὰ μείνῃς ἡου- χη, μαμὰ. Δὲν θὰ τὸ μάθῃς ποτέ! — Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

**Ὁ Τοτός*

— Ἡ μαμὰ! — Δυστυχία σου, κα- κόμοιρε, ἂν μάθω πὼς ἐφαγες ἄγνομα φρούτα!...

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μὲ τὸ 1ο φύλλο τῆς 5ης Δε- μβρίου ἄρχισε τὸ 48ο ἔτος κ. δ' 33ος τόμος τῆς Β' Περιό- δου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐκεῖνοι τοῦ ἡ συνδρομῆς τῶν ἐλλείψε, πρὸ- νηθὲν νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Καὶ ὅσοι ἐν ἔστειλαν ἀκόμη τὸ συμπλή- ρωμα τῆς συνδρομῆς τοῦ 1925, παρακαλοῦνται νὰ τὸ στείλουν κατὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ 26ου φύλλου.

Ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν Ψευδώνυ- μων τοῦ 1925 ἔληξε πλῆουν. Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ὅδιο ψευδώνυμο καὶ κατὰ τὸ 1926, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ τα- χύτερον, διότι κατὰ τὸν Κανονισμὸν τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ἕως τώρα ψευδώνυμα εἶναι ἐλεύθε- ρα καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὅποιον τὰ ζητήσῃ. — Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐρυπιδίου τὴν 19 Ἀπριλίου 1926.

ΚΑΘΩΣ ἐδήλωσα στὸ προηγού- μενο φύλλο, γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. δέχο- μαι πάλι κομμάτια ἀπ' ὅλους. Ἀπ' αὐτὰ θὰ ἐγκρίνω γιὰ τὴν Γ' Τριμη- νία πού ἀρχίζει ἀπὸ 1ης Ἰουνίου. Ἐλπίζω λοιπὸν, ἐτι κι' ὅσοι μοῦ ἐστειλῶν ὡς τώρα, θὰ μοῦ ἐξα- ντελοῦν ὡραιότερα, κι' ἄλλοι πού δὲν ἐστειλῶν ἀκόμη, θὰ κάμουν τώρα τὴν ἀρχή. Δὲν πειράζει ἂν αὐτῶν, τῶν ἀρχαρίων, δὲν θὰ ἐγ- κριθῇ ἴσως τὸ πρῶτον κομμάτι. Ἀρ- γότερα θὰ γράψουν ἄλλο, καλότε- ρο, πού αὐτὸ ἴσως ἐγκριθῇ. Κι' ἂν δὲν εἶναι οὕτε αὐτὸ, θὰ εἶναι τὸ ἄλλο. Πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ νὰ κολυμπᾷ ἂν δὲν μὴ πῶς τὸ νερὸ;

Ὁ φίλος μου Ι. Τ. προτείνει νὰ τοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμο «Ὁνει- ροπόλημα Ἐβρινῆς Νύχτας». Δὲν μπορῶ, γιατί εἶναι πολὺ μεγάλο κι' ἂς μοῦ στείλῃ κανένα πῶς σύν- τομο. Ἀλλ' ὅπως ἀπαγορεύει κι' ὁ ὁρίζων τὰ πολὺ ἐκτενῆ ψευδώνυ- μα. Μόνο ἀπὸ δυὸ λέξεις τὸ πολὺ — καὶ μὲ τὸ ἄρθρον τρεῖς, — μπορεῖ νὰ ποτελοῦνται. Αὐτὸ νὰ τῆς τε- χέως π' ὕψος σας ὅλοι. Κι' ἐννοεῖτε βέ- λια γιὰτὶ βάζω αὐτὸν τὸν περιο- ρισμό; γιατί πολλοὶ ἐπαίρουν ψευ- δώνυμα πολὺ ἐξῆς πού ἐπαιναν σχεδὸν δυὸ ἀράδες. Καὶ μοῦ θυμί- ζουν τὸ ἀνέκδοτο κάποιου ἀρχαρίου ἡμιστογράφου πού ἤθελε νὰ ὀνο- μάσῃ τὴν ἐφημερίδα του: «Τὸ γνή- θιον καὶ ἀνεπηρεάστον φρόνημα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ». — «Μ' ἂν βάλω τόσο μεγάλο τίτλο, τοῦ εἶπε, πὸς ἐμπειροὺς ἀρχισυντάκτης του, ἂν θὰ μὲς μείνῃς τόπος νὰ γρά- ψω καὶ τίποτ' ἄλλο! Δὲν νομίζε- ρε πὼς κι' ἐγώ, ἂν ἄφωνα ἐλεύθερο

ἐν κάθε φίλο μου νὰ παίρνω ὅσο μεγάλο ψευδώνυμο θέλει, θὰ γέμιζε αὐτὰ μόνο ὅλος ὁ χώρος τῆς ἀλ- ληλογραφίας;...

Τὸ νέο βιβλίο τοῦ κ. Ξενοπού- λου, πού θὰ τὸ βλέπετε στὸ ἐξῆς ἀπὸ τὴν ὁμάδων, τὴν πρωτεύ- οντα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, προκηρύχθηκε ἕνας παγκόσμιος μα-θητικός διαγωνισμός. Κάθε διαγω- νιζόμενος μιλῶν τὴν ἑλληνικὴν 12 ἡμέρας τῆς ἱστορίας ἀπὸ ἐκείνου πού διακρίθηκαν περισσότερο, ὅχι σὲ μάχης καὶ ἐκστρατείας, — γιατί ὁ Διαγωνισμός αὐτός ἀποβλέπει στὸν περιορισμὸ τοῦ πολέμου, — ἀλλὰ γιὰ εὐγένεια χαρακτήρος, αὐτοθυσίαν, αὐταπάρνησιν καὶ πο- λυτιμίαν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα ἐφευ- ρέσεις. Ἀπὸ τὸ σχολεῖο τῆς Φοί- βης Ἀηλίας θὰ λάβουν μέρος τέσ- σεροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' αὐτὴ.

παιδιά. Ἀλήθεια κρίνεται ὡς τὸ ἀνώτερον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξε- νοπούλου κι' ἴσως ὅλη τῆς Νεοε- λληνικῆς Διογετείας, ἀλλὰ πραγ- ματεύεται θέματα πού δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία σας. Σεῖς, καθὼς σὰς εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά, — καὶ πάλι οἱ μεγαλύτεροι ἀπὸ σας, — μπορεῖτε, ἀπὸ τὰ νεώτερα βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου, νὰ διαβάσετε τὸ μυθιστόρημα «Πλούσιος καὶ Φτωχός». Ἀλλ' ὅπως κι' αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ καλότερα του. — Καὶ τώρα γιὰ τοὺς μεγάλους πὸς μπορεῖ νὰ σὰς ρωτήσουν: Ἡ «Τερέζα Βάρ- μα-Δανόστα» εἶν' ἕνα κομψότατο βιβλίο μὲ καλλιτεχνικὸν δίσκον ἐξωφύλλο, καὶ τιμᾶται δρ. 20. (τα- χυδρομικὰ, δρ. 4 Ἐσωτερικὸ καὶ 1 Ἐξωτερικόν).

Εὐχαρίστων, Δάδια, σὲ συγχω- ρῶ γιὰ τὴν τόση σου ταπεινότη, ἀφοῦ μάλιστα μοῦ ὑπόσχεσαι ἐτι- τώρα θὰ μοῦ γράψῃς ταχυτικότερα. Ἡ φίλη σου πού ἔχασες τὰ ἴχνη τῆς, δὲν εἶναι συνδρομητρία μου καὶ δυστυχῶς δὲν ξέρω νὰ σοῦ πῶ πὸς μένει. Ναί, τὸ γαλλικὸ αὐτὸ περιοδικὸν νομίζω κι' ἐγὼ πὼς ἔ- ναι γιὰ μικρότερα παιδιά ἀπὸ σένα. Ὅπως δὲν ποτε διαδίδε- ται γιὰ νὰ μαθητὴς καλότερα τῇ γλώσσᾳ. Ὡς, τὸ πιστεύω πὼς ὡς- πού νὰ γράψῃς, τὰ δικὰ μου μυ- θιστορήματα θὰ σοῦ ἀρέσουν! Αὐ- τὰ τὰ διαβάσεις κι' οἱ πῶς μάλ- λον, εἶναι δὲ γνωστὸν ἐτι σὲ πολλὰ σπῆται τὰ παιδιά μαλῶνουν μὲ τὰ μεγάλα ἀδελφὰ ποὺς νὰ πρῶ- ο- δικόσῃ τὸν «Τζάκι».

Ἡ Νυφούλα τ' Οὐδανῶ εἶναι πολὺ εὐχαρίστημένη πού ἔχει τῶ- ρα ἀλλήλογραφία μὲ Διαπλάσο- υλες. Ἡ Ἀριστοκράτειρα εἰς ἐοῦστης τις φίλες τῆς Συμμετο- χούσαν, Μορτίαν, Μαρκιανῶν Πομπανῶν κλπ. Μὰ γίνεται με- γάλυτερη εὐχαρίστηση καὶ ὠφελι- μότερη ἀσχολία; Καὶ πόσες φίλες μεγάλες, στερεές, αἰώνιες, δὲν ἀρ- χίσαν ἐστὶ ἀπὸ ἀλλήλογραφία διὰ τῆς Διαπλάσεως ἡ

υποθέσει) ξεφόρτωσε κανένα δαμά-
τια χόρτο γύρω στο σπιτάκι; Αὐ-
τά πρέπει νὰ προσδιορίζονται. Εἴ-
ναι ἀπέλειες γραφίματος, ὅφου,
ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται. (Γιατ' εἶναι
βέβα α κ' ἄλλες, ποὺ ἀντὶς ὅμως
ἐπιτρέπονται σὲ ἀρχαία παιδιὰ).
— «Ἐὰν εἶχα μιὰ ἀδελφούλα» τῆς
Ἀριστοκρατίσσης. Ἡ ἐπιθυμία
ἐλλογῇ κάθε κορίτσι, μονάκριβο σ'
ἓνα σπῆτι, θάθελε νάχει μιὰ ἀδελ-
φούλα. Ἀλλὰ ὅχι γιὰ νὰ μοιράζε-
ται μαζί της τίς τιμωρίες μὲς
ἀσπληγῆς δασκάλας. Ἡ εὐχὴ δὲν
δικαιολογεῖται καλῶς. Ἡ δασκάλα
ἐδῶ δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακατεῦθῃ κα-
θόλου.

Ἐγκρίνονται: 109. «Ὁ Ζη-
τιάνος» τοῦ Ἀναδομάρη τῆς
Ἀττικῆς. 110. «Παιδιάτικες Ἀ-
νομήσεις» τοῦ Κρινάκι. — 111
καὶ 112. «Πασχαλινὲς ἀνάμνησες»
καὶ «Ἐξομολόγησι Παιδιοῦ» τῆς
Βασιλίσσης στὶς Παπαροῦνες.
— 113. «Τὸ σκίσιμο τῆς Διαπλά-
σεως» τῆς Κόρης τῶν Ἀθηνῶν.
— 114. «Ὁ μικρὸς ἔξυπνος» τοῦ
Ἀσπρου Παλιάτσου. (Μοῦ τὸ
ἐγανάστελε διορθωμένο.)

Ἀλλὰ δὲν ἐδιδάσσα αὐτὴν τὴν
ἐδομάδα. Ὁμῶς ὅτι τώρα δέχο-
μαι κομμάτια ἀπ' ὅλους γιὰ τὴν
Γ' Τριμήνια.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

60ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 59ον Δελτίον (18ε φύλ. 20ον) Δρ. 16.000.—	
Δόμα Ἰωαννίδου » 25.—	
«Μαγεμένη Ἀκρογῶν» » 8.—	
Κλέων Ψωρούλας » 5.—	
«Βάρκα τοῦ Κανάρη» » 8.—	
Στ. Ἀρ. Βαρελτζίδης » 24.—	
«Ζενίθ» » 7.—	
Ἑλλη καὶ Νίκη Μητα- κίδου » 30.—	
Ζ. Σολωμοῦ » 3.—	
Β. Ε. Βάγια » 6.60	
Α. Σταυράκη » 6.—	
Π. Λογγίδης » 12.—	
Ι. Κοκκίνη » 10.50	
Ἐν ὅλῳ μέχρι 20/4/26 » 16.145.10	

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὅλδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα-
νοῦται, ἂν ὄν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δι-
καιώματος δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ
ἀνανοούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμ-
βρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α,
ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, εἰς κο-
ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὴ Με-
λαχροινούλα, κ. (;;;). Πουγκί-
πισσα Ἰνδὴ, κ. (;;;). Δουκίσσα
τῶν Ἀχαρνῶν, κ. (;;;). Ξανθὴ
Μαρκησία, κ. (;;;). Κυπριακὴ
Φωνή, κ. (ΒΤ). Ζενίθ, ἄ. (ΓΠ).
Μαγνήτης, ἄ. (63+36). Φλογί-
τσα, κ. (ΜΜ). Χαρά τοῦ Σπιτιοῦ,
κ. (ΕΜ). Ἀνεμώνη, κ. (ΝΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Βόλαν Φλώρη (ἔ-
δειξα τώρατὸ σου γράμμα στὸν κ.
Φαίδωνα ποὺ μοῦ εἶπε πὺς ἀπάνω
σ' αὐτὸ θὰ γράψῃ μιὰ «Ἀθηναϊκὴ
Ἐπιστολή».) Μιμὸζαν (σ' εὐχα-
ρίστησα προχθὲς γιὰ τὸ ξεσπάθω-
μα, ἂν καὶ μοῦ τὸ ἀπκρύβετε, γιὰ-
τί «δὲν θέλεις εὐχαριστίες ἐστὶν

κάνει τὸ καθήκον σου» πὺς πῆ-
γε ἡ ἐκδρομὴ; περιμένω τίς ἐντυ-
πώσεις σου.) Ἐλῆαν (σ' εὐχαρι-
στῶ πολὺ γιὰ τὴ φροντίδα) ὅχι.
Σῆμα δὲν ἔγινε· κατὶ ἄλλο ἦταν
ἐκεῖνο ποὺ εἶδες.) Θέμιδα (ἀδύνα-
το σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα! «ὁ σεση-
πὸς καρπὸς — μιὰ μήτηρ οἰκογε-
νίας»... μὰ βλέπεις νὰ δημο-
σιεύω ποτὲ τέτοια πράγματα; ἐγὼ
γράφω ὅπως μιλοῦμε· ἂν μπορῆς
νὰ γράψῃς καὶ σὺ ἔτσι, στείλε
μου κατὶ γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργα-
σίας.) Ἀεράκι τῆς Πόλης (ναί,
γράφε μου ἐταν εὐκαιρῆς· περιμέ-
νω καὶ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ μοῦ
ἐτοιμάζεις.) Ἀντιγόνη καὶ Ἰ-
σμήνην (τὸ ξέρω, ἐταν ἦταν μι-
κρή, ἢ μαμμά σας μάγαποῦσε πο-
λὺ· καὶ τώρα μάγαπατε σεῖς!)
Ἀνθρῶπον (ναί, Π. Πνεύματα
μπορεῖς νὰ μοῦ στείλῃς ὅσα θέ-
λεις· ἀδιάφορο πόσα ἀπ' αὐτὰ θὰ
ἐγκριθοῦν καὶ θὰ κληρωθοῦν.) Φλο-
γέραν τοῦ Βοσκού (εὐχαριστῶ
γιὰ δλα!) Διγενὴ Ἀκρίταν (ἔστι-
λα· πὲς τῆς ἀδελφῆς σου ὅτι τὴν
περιμένω.) Ἀνδισμένο Ρεῖκι
(ναί, μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς.)
Εὐστρ. Παξινόν, Οὐράνιον Θό-
λον κλπ. κλπ.

Ν. Τζηζιλέρη, Ἀγριοιούλου-
δο, Γεώργιον Μισσιον, Νάρκισ-
σον, Ἐλπίδα τῶν Σηλάβων
(ἔστειλα.)

Αἱματοβαμμένην Δόξαν, Ἱμο-
γένην, Αἰάνον, Μηλολόνην, Με-
λίσσαν, Μικρὸν Μελλοναύα-
ρον, Ἰδανισμόν, Δημ. Α. Σου-
ρόπουλον, Ταρτίφ, Ἀνθρῶπον,
Μικρὸν Πλοῖαρον, Νεράϊδαν
τοῦ Γαλοῦ, Ποιμενὴν Ψυχὴν,
Διαβολεμένο Ροδιτάκι, Μικρὸν
Σερραῖον καὶ Ἀεράκι τῆς Πό-
λης (Π Πνεύματα καὶ κομμάτια
σας διὰ τῆς Σ.Σ.Σ. ἔλαβα· θὰ τὰ
διαδῶ μετὰ τὴν σειρά των.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 18 Ἀπριλίου θάπαντήσω στὸ
ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεχταὶ μέχρι 24 Ἰουνίου.)

310. Δεξιόγραφος

Μιὰ πρόθεσις μ' ἀπόστροφο
τὴ δένεις μ' ἓναν ἄλλο
Κι' ἀρχαῖο πλοῖο γίνεται
Ποὺ εἶχε σκοπὸ μεγάλο.

Ἀχ. Πέλη!

311. Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο μου εἶναι ὁμηρικὸ
Ὅπου σημαίνει πάλι·
Ποὺλὶ τὸ ἄλλο νηρικὸ
Ποὺ μύτη ἔχει μεγάλη.
Καὶ μέρος τοῦ λαμοῦ
Τὰ δυὸ κάνουν ὁμοῦ.

Κρινάκι

312. Στοιχειοτονόγραφος

Πόλις εἶμαι στὴν Ἑλλάδα,
Μ' ἂν μοῦ κόψῃς τὴν οὐρά
Καὶ τὸν τόνο κατεβάσης,
Σχετικὴ κάνεις θεά.

Ἑλληνικὴ Δόξα

313. Τονόγραφος

Εἶμαι ἕωο κερασφόρο
Χώρας μακρινῆς·
Ἄν τὸν τόνο μεταθέσης,
Δύναμη πολλὴ θὰ βρῆς.

Ἀγνή Ψυχοῦλα

314. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* — * — * — *
* — * — *
* — *
*

Στὸ πρῶτο βασιλόπουλο

Ὅμηρικὸ θὰ ἰδῇτε.

Ἀπὸ θηρίο ἀνήμερο

Τὸ ἄλλο ἀποτελεῖται.

Στὴν ἔρημο ἐγράφησαν

Μὲ τοῦτο οἱ Ἰσραηλῖται

Καὶ συλλαβὴ στὸ τέταρτο

Θὰ βρῆτε μόνο, ὦ λύται.

Μεγάλῃ Ἑλλάς

315. Κρυπτογραφικὸν

12345 = Θεὸς

21345 = Ὅρος

31345 = Βασιλεὺς

41345 = Ποτὸν

52815 = Εὐλὸν

Ἐλευθέριος Ν. Ρουσάκης

316. Διπλὸ Κεφάλι.

ὄνος, ὤς, ἔξις, Ρίον, οὖς

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προσ-

τεθῇ ὡς κεφαλὴ ἀπὸ ἓν γράμμα

ὥστε νάποτελεσθοῦν ἄλλαι τόσαι

λέξεις, μὲ ταρχαῖα τῶν ὁποίων

νὰ σχηματίζονται καρπὸς.

Παντελῆς Ι. Κούτης

317. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη-

τούμενων λέξεων ἀποτελοῦν θεάν,

τὰ δὲ δευτέρω ἐλληνικὴν νῆσον:

1, Στρατηγὸς Θηβαῖος 2, Ἀρ-

χαῖος τραγικός 3, Εἶδος ἀρχαίου

πλοίου 4, Ἑλληνικὸν πέλαγος.

5, Ἡπειρος

Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξικοῦ

318. Φωνηεντόλιπον

γπ - λλς

Ναυτόπουλο

319. Γρίφος

Τὼ! Τὼ! οἷα ἦ ναι Π

Κῶν

Τσοῦτρα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

320. Epigraphe

Ο Τ Ε Ι C

Ν Ε Ο R H

Ν R U X E

Ε Ρ Α U S

Πέταλον Κρίνου

321. Sans Voyelles

L - sn - crun - j - vt

Ἀσπρος Ἀράνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 6

79. Τρίγωνον (τρυνών, ὄν.)—

80. Ἀπεργία (α, περ, Γη, α.)—

81. Λάρος-Λέρος.—82. Ἐμπούσα

-Μέδουσα.

83. Α 84. ΙΠΠΑΡΧΟΣ

ΔΙΣ (Πάρος, ἄπαρος,

ΠΡΑΓΑ ράχης, Χάρις, ὁ

ΛΑΟΚΟΩΝ ποῖος, σπάρος.)

ΣΩΦΡΟΣΥΝΗ — 85. Τσακάλι

ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ ΝΕΤΣΑ, ΚΑΛ-

Λίσπη... — 86. ΚΟΡΑΣ (Κλειώ,

ΒΟΛος, Λάρος, Μίδας, γλαῦς.)

— 87. Ἐστὶ δίτρη ὀφθαλμὸς δς τὰ

πάνθ' ὁρᾷ.—88. Τὸ μεγάλο ψάρι

τρῶε τὸ μικρὸ. (Τὸ μεγάλο, ψαρ

ητ ροη, τὸ μικρὸ.)—89. Expe-

rience passe science.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 4 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπ-
στοχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἢ 2
ξίς, μὲ πλάγι δὲ στοιχεῖα λεπτὰ 70 ἢ
μὲ κεφαλαῖα δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ—307)

Α νταλλάσσω Μ. Μυστικά στὴ διεύθυν-
σι: κ. Χαράλαμπος Τζηζιλέρη (δ.
Νικόλαον), Βόλον. Ν. Τζηζιλέρης

(ΚΕΤ—308)

Π ροκυρήσσω διαγωνισμὸν ἀγρῶνων κα-
τῶν. Συμμετοχὴ δρασμῶν. Προθεσμί-
διμήνος. Δ/σις: Πόπη Τζενάκη. Ἡρ-
κλειον.

Ἀηδονόλαλη

(ΚΕΤ—309)

δρῶθι στὸ Ἡράκλειο μαθητικὸς σὺλλ-
λος. Ἐπωνυμία ἙΘΝΙΚΟΝ ΛΑΒΑ-
ΡΟΝ., Ζητούνται ἀντιπρόσωποι. Δ. σ.
Ἰωάννην Τζενάκη, π.γ. Ἡράκλειο

(ΚΕΤ—310)

ἙΘΝΙΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ.,
πρῶτος μεγάλος σύνθετος Διαγωνι-
σμός: 1) Ἀγρῶνων καρπῶν, 2) Μικρῶν
Μυστικῶν, 3) Τὴν πρόσην Σας στὴν ἐο-
τὴ τῆς ἰδρύσεως τοῦ σὺλλογῶν. βραβεῖα
κλεπτά. Προθεσμί διμήνος. Συμμετο-
γιά τὸ κάθε εἶδος δραχμῆς.

Περιμεινόμεν ἀπὸ ὁλοῦ καὶ ὅλες.
(ΚΕΤ—311)

Π ρωτοπαινῶντας στὸν ἀνθίσταρτο κ.
κὺλ τῆς Διαπλάσεως, χαίρετὸ ὅλα
συναδέλφια μου. Κυπριακὴ Φωνή

(ΚΕΤ—312)

Π ρωτοπαινῶντας στὸν Διαπλάσεως
χαίρετὸ φιλικώτατα ὅλες καὶ ὅλους.
ZENIO

(ΚΕΤ—313)

ἙΘΝΟΠΟΛΙΤΙΑ ΑΓΝΩΣΤΟΝ.,
ὅριε Μασουρίδη Μ. σὺ κηρύττομεν
κλεμον. Διαπλάσεως ζήρετε τί ἐ-
Μα(σού)ρίδης: Πρῶτος στὴν περιέργει-
αυτῶν στὴν πολυλογία, τρίτος στὴν ἰδέ-
(ΚΕΤ—314)

Ο λώθερμα ὑποστηρίζομεν τὰ ψευδώνυ-
μα Αἱματοβαμμένην Δόξα, Γλυκὸ Χρ-
μόγελο, Ἀριστοκρατίσση, Ροδαλὴ Χρ-
γούλα, Ἀφροστέφης Ὀλυμπιονίκης
Ἑλευθερωμένη Ἑλλάς. ΛΕΪΛΑ

ΖΕΝΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣ

(ΚΕΤ—315)

Δ αφροστέφης Ὀλυμπιονίκης Ἑλευθερω-
μένη Ἑλλάς, μεγάλη χαρὰ ἡ γνώρι-
ΖΕΝΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΣ

(ΚΕΤ—316)

Ρ ὁδὸν τῆς ΕΡΗΜΟΥ, θὰ ξεψυχῇς
ἄλλο φυλλάδιο. ΦΛΟΓΙΤΕΣ

(ΚΕΤ—317)

Α σπρε Παλιάτσε, χρόνια πολλὰ καὶ ἡ
τυχημένα. Ροδαλὴ Αὐγούλα

(ΚΕΤ—318)

Α σπρε Παλιάτσε, σὺ εὐχόμεν χρό-
νιστᾷ, γιὰ τὴ γιορτὴ σου. ΚΙΚΗ

(ΚΕΤ—319)

Χ ήμιαρα, Ἀριστοκρατίσση, Στρίγγ-
Κρινόλευκη Νεράϊδα, ἔστειλα· περὶ
νὰ ἀνυπόμονα ἀπάντησιν. ΛΕΪΛΑ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1890)

ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοι
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξ-
πέντε: 7ος, 22ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστὸς τόμος δρ. 25
ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος
δραχ. 27.50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
καὶ δραχ. 33 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 32 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
ἀρραφὸς δρ. 30 καὶ ραμμένος
δρ. 35. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκ-
στον τόμον προσθετέα εἰς τὸ
ἄνω τίμημα: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δραχ. 2.50 ὁ ἀρραφὸς καὶ δρ. 3
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικὸν δρ. 15 εἴτε ἀρραφὸς εἴτε
ραμμένος.